

Vážení čitatelia, milí vištuckania:

určite každý z Vás má v tomto adventnom čase v kruhu svojej rodiny na čestnom mieste umiestnený posvätený adventný veniec so štyrmi sviečkami, ktoré ste si minulú nedeľu v tak hojnom počte priniesli do nášho kostola, aby Vám ich kňaz požehnal, a aby Vaša adventná príprava na Vianoce – tajomstvo Božieho Vtelenia, bola aj takýmto viditeľným spôsobom pripomínaná všetkým, ktorí bývajú vo Vašom dome alebo Vás počas adventu doma navštívia.

Ale na druhej strane, položme si ruku na srdce, a odpovedzme si každý z nás pre seba: Poznám históriu a symboliku tohto adventného venca? Ak nie, teraz je tu tá príležitosť dozvedieť sa viac a takto lepšie chápať a každodenné uskutočňovať úkony a skutky, ktorými sa táto moja príprava na Vianoce len skvalitní a prehĺbi.

Viete, že veniec je od nepamäti symbolom víťazstva a kráľovskej dôstojnosti? Aj Biblia hovorí o venci ako o prejave úcty, radosti a víťazstva. Adventný veniec vzdáva hold tomu, kto je očakávaný a prichádza zároveň ako víťaz, kráľ a osloboditeľ. Rozlievajúce sa svetlo z horiacich sviec vyjadruje prichádzajúceho Krista, ktorý rozptyľuje temnotu a strach, pretože on je „Svetlo sveta“ (Jn, 8,12).

Začiatkom 19. storočia, v roku 1808 sa narodil v Hamburgu Johann Henrich Wichern. Bol najstarším synom a mal ešte 7 súrodencov. Neskôr sa stal vychovávateľom a študoval teológiu, aby sa mohol stať evanjelickým pastorom. Johann H. Wichern potom pôsobil ako učiteľ v hamburskej nedeľnej škole. V túžbe postarať sa chudobných ľudí, sa rozhodol zriadiť predovšetkým pre chudobné a opustené deti útulok. Neskôr sa mu vďaka milodarom a tvrdej práci podarilo jeho plán zrealizovať. Dom nazval Drsný dom, v ktorom opustené deti pod jeho opaterou boli nielen ubytované, ale sa aj priučali remeslu. Na základe neustálych otázok týchto detí, koľko dní ešte zostáva do Vianoc, sa rozhodol vyrobiť drevený veniec s 24 sviečkami - 20 tenšími, ktoré predstavovali všedné dni a 4 hrubšími sviečkami, symbolizujúcimi štyri adventné nedele. Toľko stručnej histórie vzniku adventného venca.

Viete aj to, že adventné obdobie sa kedysi nazývalo aj Malým pôstom? Počas tohto malého pôstu sa prísne dodržiavala aj zásada, akou bol zákaz tanečných zábav a svatieb, obmedzili sa hlučné večerné pochôdzky mládeže. Nastala akási posvätná tichosť, muzikanti odložili svoje husličky, či harmoniky, chlapci schovali štrngajúce podkovy na povalu, deti nesmeli vziať do rúk cengajúce zvončeky a žartovne sa hovorilo, že aj psi brechali tichšie a kohúti kikirikali ospanlivo. V ľudských príbytkoch ubudlo hádok, hnevu a nedorozumení, na ľudí doliehala aj akási tieseň, či úzkosť. Veď sa museli na jednej strane vyrovnávať s úbytkom denného svetla a na druhej strane prijať istotu, že príde jasné svetlo, ktoré zastaví cestu do reálnej ale predovšetkým duševnej tmy večnosti. Naši predkovia - starí Slovania mali bázeň pred týždňami na sklonku roka, keď sa biele dni krátili a keď začala v plnom rozsahu vládnuť tma. V tomto období Cirkev vkladá do svojho kalendára pevné miesto svätcom, ktorí svojim životom ukázali, že sa oplatí očakávať, prijať a nasledovať Ježiša.

V zvykoch ľudovej zbožnosti zimného obdobia mali svoje pevné miesto aj rôzne pranostiky, ktoré mali predpovedať počasie. Každopádne príchod zimy znamenal pre roľníkov nielen zmenu v charaktere práce, ale aj v spôsobe života, ktorého ťažisko sa prenieslo z voľných priestranstiev pod strechy domov. Polia osireli, prikryl ich snehový poprašok, dobytok si hovel v maštaliach a pre ľudí nastalo mnoho príležitostí na vzájomné stretávanie sa a na spoločné kolektívne činnosti.

Milí čitatelia, drahí moji vištuckí farníci, nech toto Adventné obdobie nie je pre nás len časom nákupnej horúčky, hoci sa treba - tak, ako sa to patrí - na vianočné sviatky všetko pripraviť. Ale popri týchto všetkých povinnostiach nezabúdajme, že adventná doba je predovšetkým výzvou na stretnutie sa s Kristom v našom každodennom živote a prípravou na jeho slávny druhý príchod.

*Žehná Vás Vás duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

*Potupili ma moji protivníci,
ponížili ma moji susedia.
Strach ide zo mňa
na všetkých mojich známych,
odo mňa boží, kto ma uvidí.*

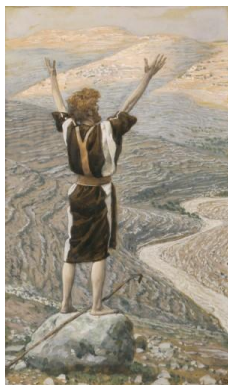
*Z pamäti som im vypadol
ako mŕtvy,
som ako nádoba, čo rozbili.
Každý deň v hrôze počúvam
šuškania zlostné dookola,
ako sa spolu oproti mne radia
a na život mi siahajú.*

*Ale ja v Tebe dôveru mám,
Pane, a hovorím Ti:
si môj Boh!
Môj čas je v Tvojej dlani,
Bože môj.
Vyrvi ma z ruky
nepriateľov mojich,
vyslobod' od tých,
ktorí za mnou sľedia,
vyjasni tvár
nad svojim sluhom,
v milosti svojej zachráň ma!*

*Ó, Pane,
kiež ma hanba nestihne
za to, že som Ťa
bez prestania vyzýval!
Nech ničomníci zahanbia sa
a stíchnu,
do záhrobia zahnaní!
Nech onemejú lživé ústa,
čo proti čistým pyšne luhajú!*

*Aká je veľká Tvoja dobrota,
ktorú si pripravil
pre dúfajúcich v Teba
a pre všetkých,
čo pred človekom zlým
k Tebe sa, Pane, pritulía!
Tvárou ich
ako štítom zacloníš
pred zákernosťou ľudskou,
vo svojom prístrešku ich
ukryješ
pred divým svárom jazykov.*

Vieme rozprávať, čo všetko by sa malo zlepšiť v našom svete, aby sa v ňom žilo lepšie. Pri pohľade na adventného kazateľa Jána Krstiteľa môžeme povedať, že dnešnému svetu by pomohli muži, ktorí by mali jeho vlastnosti. Dnešní muži nie sú v ľahkej situácii. Vyžaduje sa od nich enormné úsilie, aby zvládli svoje pracovné, spoločenské a rodinné postavenie. Mnohí pracujú veľa hodín a sú vystavení rozličným stresom. Rodina od nich žiada, aby boli jej ľudskou a materiálnou oporou. Spoločnosť im ponúka mnoho projektov, v ktorých sa môžu vo voľnom čase realizovať. A napokon je tu aj Cirkev, ktorá očakáva od mužov, že si ako veriaci ľudia splnia svoje životné poslanie. V čom môže byť pre dnešných mužov Ján Krstiteľ vzorom a povzbudením?

Jána charakterizuje predovšetkým vernosť poslianiu, ktoré mu určil Boh. Pripravoval sa na toto poslanie na púšti. To je dôležité poslanie aj pre dnešných mužov. Majú sa ľudsky, duchovne, intelektuálne a nábožensky pripraviť na svoje životné poslanie.

Ján hovorí jasnou a pravdivou rečou. Je mužom v službe pravdy, no nie svojej, ale Božej. Farizeji a Herodes sú nervózni, keď musia počúvať jasné Jánove slová. Aj dnešní muži by mali žiť pravdivo a hovoriť pravdu. Ján pôsobí na ľudí ako pravý muž. Jeho reč a gestá nemajú v sebe nič sladké, zženštilé, nie sú pózou. Muž môže ostať v plnej miere len vtedy mužom, keď si zachová svoju prirodzenosť. Tak ako dnes vidíme ženy, ktoré napodobňujú mužov, tak vidíme aj mužov, ktorí pod náporom rozličných spoločenských vplyvov strácajú svoju prirodzenú mužskosť. Ján je ochotný za pravé ideály položiť život. Aj dnešní muži sa musia učiť, že za svoje svedectvo budú prinášať obeť. Ján napokon pripravoval cestu Pánovi. To patrí aj medzi výsostné poslanie kresťanského muža. Jeho žena a deti by ho mali vnímať ako „kňaza v rodine“. Pri všetkej úcte a vďake našim ženám a matkám, ktoré sa snažia vytvárať náboženskú klímu v rodinách, treba povedať, že bez pomoci mužov je ich úsilie zoslabené. Naše deti rady neskôr odchádzajú od veriacej matky k ľahostajnému otcovi. Adventné obdobie je preto špeciálne venované aj mužom. Je to čas, v ktorom si naši muži a otcovia majú klásť otázky, ako sa im darí plniť poslanie, ktoré dostali od Boha. Nikto iný na svete to za nich neurobí.

Marián Šuráb

Oznamy

Minulú nedeľu sa konala zbierka na Charitu. V našej farnosti sa na tento účel vyzbieralo 304,02 Eur. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!

Kántrové dni – záväzný je len jeden deň. Obsahom zimných kántrových dní: Príchod Kristovho kráľovstva do rodín; duchovná obnova rodín; pokoj a spravodlivosť vo svete.

Celý svet je v pohybe.

Aj tí, ktorí necestujú dopravnými prostriedkami alebo vôbec nechodia, putujú životom. A niekedy sa cesty končia všelijako. Poznáme to všetci z vlastnej skúsenosti. Občas bývame na konci s cestou, niekedy aj s rozumom.

Ako ďalej? Nikto nablízku, a my - v koncoch.

Čo tak namiesto blúdenia po zemi otočiť svoju hlavu na opačnú stranu?

Inými slovami...

*Ak sa dostaneme cestou
od NIĽDE do NIKAM
na križovatku,
kde vľavo je NIČ a vpravo NIKDY,
je ešte šanca vydať sa NAHOR,*

(...Vždy lepšie, ako sa od hanby prepadnúť pod zem.)

Max Kašparu „Inými slovami“

Sväté omše v týždni po Druhej adventnej nedeľi (C)

10.XII. pondelok **«Missa tridentina»**

17.00 Za dar zdravia

11.XII. utorok

17.00 Za † Štefana Neščáka a + z rodiny

12.XII. streda **Kántrový deň**

17.00 Za † Jána a Bertu Tibenských a deti

13.XII. štvrtok

17.00 Na poďakovanie za zdravie a Božiu pomoc pre celú rodinu

14.XII. piatok **Kántrový deň**

17.00 Za † Gustáva Štiavnického a rodičov

15.XII. sobota - **roráty** **Kántrový deň**

06.30 Za dar viery

10.00-12.00 Vianočná svätá spoveď

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

16.XII. 3. Adventná nedeľa

08.00 Za † Antona a Zlaticu Kulifajových a rodičov
Lektori: Jelínek, Radakovičová J..

10.00 Za farníkov

Lektori: Kuric M., Hajičková M.

Liturgický kalendár

10.XII. pondelok	sv. Eulália, panna a mučenica
11.XII. utorok	sv. Damaz I., pápež
12.XII. streda	Preblahoslavená Panna Mária Guadalupská
13.XII. štvrtok	sv. Lucia, panna a mučenica
14.XII. piatok	sv. Ján z Križa, kňaz a učiteľ Cirkvi
15.XII. sobota	sv. Valerián, biskup

(Malá kniha o šťastí)

Zdá sa, že rozprávka bratov Grimmovcov *O šťastnom Jankovi* zavádza. Janka oklamú, stratí celý svoj majetok a napokon sa necíti hlúpo, ale šťastne. Múdrosť a poučenie z tohto príbehu plynie skôr pre dospelých, ako pre deti: neexistuje priama súvislosť medzi bohatstvom a šťastím. Bankové konto môžeme mať tučné, a dušu biednu. Nič nie je premenlivejšie ako vonkajšie okolnosti.

Ako dosiahnuť šťastie? Od čoho závisí, aby nás neopustilo? Ako súvisí vnútorné s vonkajším?

Slovo šťastie sa v tejto knihe nevyskytuje často. Táto kniha o získaní šťastia ani nič nesľubuje. Rýchle recepty neexistujú. No všetky myšlienky tejto knihy sa zbiehajú k centrálnemu tajomstvu: nikto sa nenarodil, aby bol nešťastný, aby mal strach, aby sa trápil či už kvôli sebe, alebo svojmu okoliu. Veď nám je určená radosť. Veď Každý človek chce byť šťastný. Najradšej hneď a navždy. Niet nikoho, kto by o tom nesníval. Ako je počtom možné, že mnohí to dotiahnu len na majstrovstvo v umení, ako byť nešťastní? Pritom nepretržite pracujú na tom, aby boli šťastní. Obeťujú svojmu šťastiu čas. Idú za svojimi želaniami. Chcú všetkým ulahodiť, byť dokonalí. Zatnú zuby a bojujú. Poistia sa proti každému riziku a berú všetko, čo život prináša.

Anselm Grün sa pýta: Nie je to náhodou tak, že našim náhlym sa pred niečím utekáme? Kam zmizol náš vnútorný zápal, keď sa cítíme vyhasnutí? Čo je príčinou našej ubíjajúcej nudy? Keď nám je v živote tak ťažko, čo je v tom veľkom vreci, ktoré vláčime na chrbte a vrhá taký dlhý tieň?

Texty Anselma Grúna sa zaoberajú prekážkami a pascami, ktoré sme si sami naštražili. Radí nám lepšie sa ne pozrieť.

Najskôr sa zamyslieť nad sebou, vziať na vedomie svoje vlastné city a myšlienky. Pre šťastie treba spoznať oboje: vlastné hranice, ale aj sny a túžby.

Šťastie je ako plaché vtáča. Nepríde na zavolanie ako spánok alebo sen. Vyštrí však pokojne ruku, možno zosadne. Siahni po ňom, a odplašíš ho. Zámerne sa usilovať o šťastie neprináša úžitok. Šťastie nie je cieľ, ku ktorému sa dá prebojovať. Šťastie je prekvapenie, dar.

Krehký dar, ktorý padne do náručia. Preto je potrebné byť k sebe pozorný. Byť k sebe milý. Milovať a byť milovaný. Milovať a byť prístupný láske. Nie chcieť mať, ale dávať, robí život životom. Kto vďačne prijíma, čo iný daruje, je bohatý. Šťastie je dar.

Šťastie však človeka stretá. Nie je len úplnou náhodou. Dá sa preň aj niečo urobiť - našťastie. Niekedy stačí len si pretrieť oči, alebo zložiť tmavé okuliare, ktoré skresľujú skutočnosť. To znamená: byť pozorný voči tajomstvu svojho života. Byť pripravený na nečakanú návštevu a nezatvárať pred šťastím dvere.

Práve v tom je však paradox. Vnútorný pokoj nenájdeme v dobytí sveta, ale v sebe. Ak milujeme sami seba, stávame sa aj hodnými lásky. Ak niečo vyžarujeme, meníme tým aj iných. Kto ustrnie, odmieta šťastie. Nič si nemôžeme ponechať navždy. Ani veci, ani city, ani majetok alebo úsudky. Ani názory o sebe a tých druhých.

Byť všade nepomôže. Byť naplno prítomný je oveľa viac - vo vlastnom živote, v dnešku, byť tu, byť zameraný na seba a otvorený pre iných, prístupný pre sen svojho šťastia: Anselm Grün hovorí: „Sleduj stopu svojho života.“ Táto

stopa vedie vlastným všedným dňom až k erosu životaschopnosti, k chuti existovať, k predstave vlastného života ako vysnívanej pevnosti.

Už len samotná možnosť tešiť sa na to je čírym šťastím.

Anselm Grün "Malá kniha o šťastí"

Tak ani váš Otec, ktorý je na nebesiach, nechce, aby zahynul čo len jediný z týchto maličkých

(Mt 18, 12 - 14)

Kto vlastne môže prísť do Božieho kráľovstva? Je to možné pre toho, kto je ochotný urobiť životnú zmenu.

Poznáme mená stratených oviec, ktoré vysielali signál SOS, spadli cez palubu milosti, Dávid, Ignác, Magdaléna, Pavol, Matúš, Zachej. Poznáme ľudí blúdiacich s túžbou po zmene. Chcú stáť na pevnej zemi. Sú ľudia, ktorí sú spokojní v bahne. Klamstvo pokladajú za pravdu, bludisko za raj, svedomie za prežitok. Tých stratených je veľa. A niekedy ich sami nedokážeme ani hľadať, ani zachrániť.

Je preto veľkou radosťou a poznaním, keď Ježiš hovorí, že on ich hľadá. No to hľadanie sa nie vždy vydarí. Ježiš to potvrdzuje slovami: A keď sa mu ju podarí nájsť, raduje sa.

Boh si vysoko cení každého človeka a je pripravený zanechať deväťdesiatdeväť na bezpečnom mieste a ísť vyhľadať jedného strateného. Ale je potrebné podstúpiť také veľké riziko? Pravý pastier toto podstúpi, lebo sú jeho. A každý človek je toho hodný. Lebo v Božích očiach má každý cenu a každý iným spôsobom.

Láska myslí na posledných a ujíma sa zblúdilých. V Božom kráľovstve nič nie je také malé, aby to nestálo za hľadanie.

Podťe ku mne všetci a ja vás posilním

(Mt 11, 28 - 32)

Otvorené dvere do domu plného lásky. Kto hľadá skutočného priateľa, tak tu má jeho adresu. Prečo ju však nachádza tak málo ľudí? Neveria, že existuje nádej nájsť takého priateľa.

Odkedy Ježiš verejne ohlasuje s učeníkmi zvesť o Božom kráľovstve, má obrovské problémy. Nazýva farizejov obielenými hrobmi, vyčíta im, že kladú ľuďom obrovské bremená, ktoré sú ich výmyslami. Ježiš uznáva, že sme často pod nadvládou zlého, preťaženi jeho i svojou vlastnou vinou. Napriek tomu sa nedá odradiť ani odvisť neúspechmi svojej úlohy. Napriek všetkej nenávisti a odmietaniu stojí pred národom a volá: Podťe ku mne, ja vás posilním!

Ježišovo jarmo je celkom sa oddať Bohu. To oddanie sa Bohu nerobí život človeka ľahším, naopak, kladie záväzok žiť sväto. Každý, kto chce jarmo, musí sa naučiť pokore a neustálej dynamike Slova. Lebo jarmo určuje cieľ.

Skutočne sa ukazuje, že tento svet nezachráni diplomati, ale len mystici alebo svätci. A ukazuje sa, že svätosť je neustále v pohybe. Svätý Ján Mária Vianney je iný ako svätý Karol Boromejský. Karol Boromejský je iný ako svätý František Assiský. V tomto pohybe musíme pokračovať aj my. Musíme sa stať svätými!

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Ako bohato sme obdarovaní

Vianoce, sviatky svetla, boli predo dvermi. Istá žena, ešte nie stará, ale poznačená životným zápasom, chodila po obchodnom dome. Tie hlavné a najzelanejšie darčeky už nakúpila, mala ich doma zabalené v zlatom papieri a ukryté v skrini. Ale vedela ešte o niekoľkých celkom tajných túžbach, ktoré by bola rada splnila.

Tu i tam nerozhodne postála, rozmýšľala, preratúvala a v duchu bola akási neistá a nespokojná: Prečo si nemohla, nesmela vybrať jednoducho to najkrajšie!? Bolo tu mnoho krásnych vecí, radosť pozrieť, stačili by aj pre najnáročnejšieho. Nie, ponuka bola výborná, len jej prostriedky boli obmedzené...

Prístupila k veľkému stolu so sviečkami. Adventné a vianočné, sviečky všetkých farieb a veľkostí, tenké ako prst i hrubé ako ruka, umelecky ozdobené ornamentmi, vianočnými motívami alebo kvetinkami. Symfónia z jemne voňajúceho vosku.

Práve si vybrala škatuľku medovožltých vianočných sviečok, keď vtom zbadala ruku, silnú mužskú ruku, ako neisto nahmatáva, a vzápätí druhú jemnú ruku, ktorá tú prvú viedla k jednej z tých hrubých sviec. Žena s údivom zdvihla hlavu. Muž, ktorému patrila tá hľadájúca ruka, bol slepý! Mierny, takmer nepozorovateľný úsmev mu zmladil tvár, keď opatrne ohmatával sviečku ako najväčšiu vzácnosť. Končekmi prstov sa pohyboval po voskovom vzore, skúmal formy reliéfu, šírku zaoblenia.

Potichu sa ženy vedľa seba niečo opýtal. „Je červená,“ povedala a z jej hlasu bolo cítiť trpezlivú dobrotu. „Peknej tmavočervenej farby.“ On prikývol, tvár mu zažiarila šťastím: „Áno, túto!“ A kúpili sviečku.

Aj žena zaplatila svoje žlté vianočné sviečky. Potom už odišla z obchodného domu. Nie, nič viac! Stačí, čo už má pre všetkých pripravené. Lebo veď, akí bohatí boli, ona i jej domáci! Ako bohato boli obdarovaní, nielen dnes, ale odjakživa, pretože videli! Videli zeleň jedličky, svit sviečok, trblietanie jagavých vianočných ozdôb, žiarenie šťastných očí.

Keď sa budú tešiť z domácej vianočnej pohody, porozpráva im o bázni onej hmatajúcej ruky, keď vyberala sviečku, ktorej svit slepé oči nikdy neuvidia. Aká to bázeň pred svetlom - a aká hlboká túžba po ňom...

Maďaléna Richterová „Mozaika radosti I“

Rok nad evanjeliom

Hľadať Boha

Pascal napísal: „Nič neusvedčuje väčšmi slabosť ducha, ako keď človek nepozná, aký je nešťastný bez Boha. Nič nesvedčí viac o zlej náklonnosti srdca ako to, že si neprajeme pravdu večných prísľubov. Nič nie je zbabelejšie ako robiť sa hrdinom proti Bohu. Kiežby boli niektorí aspoň čestnými ľuďmi, keď už nemôžu byť kresťanmi. Kiežby poznali, že sú len dva druhy ľudí, ktorých môžeme nazvať rozumnými - tí, čo slúžia Bohu z celého srdca, lebo ho poznajú, a tí, čo ho hľadajú celým srdcom, lebo ho nepoznajú.“

Žiaľ, tí, ktorí nepoznajú, ani nehľadajú Boha, uznávajú seba samých za tak málo hodných starostlivosti, že nie sú poväčšine hodní ani starostlivosti iných. Treba mať všetku

lásku viery, ktorou pohrdajú, aby sme nimi nepohrdali pre ich ľahkovážnosť. Keďže však viera nás zaväzuje dívať sa na nich, pokým budú žiť, ako na schopných prijať milosť, ktorá ich môže osvietiť, a keďže máme pamätať, že o krátky čas môžu byť naplnení väčšou vierou, než je naša, treba im pripomínať, aby mali zmilovanie nad sebou a snažili sa urobiť aspoň niekoľko krokov, aby našli osvietenie.

Nesmrtelnosť duše je pre nás čosi také dôležité a tak hlboko sa nás dotýka, že by sme museli stratiť všetok ľudský cit, aby sme mohli zostať ľahostajní k otázke, ako je to vlastne s dušou. Všetky naše činy a myšlienky musia sa uberať cestami života podľa toho, či možno na nich dúfať vo večné dobro, alebo nie. Nemôžeme urobiť nijaký krok zodpovedne a rozvážne, len keď upierame pohľad na bod, ktorý má byť našim posledným cieľom.

Toto všetko chápali najväčší ľudia našich dejín. Chápali poslanie človeka, ktoré sa rozvíja na tejto zemi, ale ju prekračuje. Pascal napísal: „Nedbanlivosť v tejto veci ma u ľudí väčšmi hnevá než dojmá - žasnem nad ňou a desím sa!“

Kto chce ísť za mnou

„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“ (Mt 16, 24)

Niektorí poslucháči sa pri Ježišových nárokoch vzopreli. Preháňa! - hovorili. Žili si dobre. A mysleli si, že sú zadobre aj s Bohom. Ale Ježišove požiadavky! Akým právom to všetko žiada! Vyháľali sa mu, aby ho nemuseli počuť, ba čo i len myslieť na neho. Vyrušil ich. Potom predstierali, že nič o ňom nevedia. Keď sa však nemohli zbaviť myšlienky na neho, začali proti nemu bojovať a tým presvedčať seba samých. Možno však pred Kristom ujst’?

Iní boli tiež vyľakaní jeho názormi. No čím viac ho počúvali, tým viac chápali. Nakoniec považovali za čosi ohromné, že sa Ježiš zvrchovane odvažoval žiadať od nich všetko. Ožila v nich mladost’ odvahy a nadšenie žiť plným životom. „Ku komu pôjdeme?“ povedal Peter.

My sa k tomuto presvedčeniu a takejto odvahe dostávame často len mnohými okľukami a po mnohom sklamaní. T. Merton v knihe Hora siedmich stupňov hovorí:

„Ako vyzerá náš moderný život? Používame prostriedky, ktoré úplne znemožňujú dosiahnuť dobré ciele. Našimi prostriedkami sú chamtivosť, represálie, vojna. Keď sa nám to pomstí a keď sa ocitneme na dne, sme najnešťastnejší z nešťastných. Sme ponorení do hmotnej a živočíšnej žiadosti mať stále viac. A táto žiadosť je slepá. Je hrubá a neduchovná. Sme ňou oklamaní a sklamaní. Potom sa v nás pomaly rodí potreba nastoliť znova vládu svedomia, rozumu a vôle, obhájiť v sebe schopnosť ducha ako celku, jeho slobodu - ak nemáme žiť ako šelmy, ktoré sa navzájom trhajú. Niektorí prídu k záveru, že potrebujeme sebazaprenie a modlitbu.“

Zvládnuť svoj život rozumom a svedomím pred Bohom, to nie je samoučelné zriekanie, to je oslobodenie. To je snaha obhájiť život, oslobodiť ducha od reťazí, ktoré sú neúnosné a samovražedné. Ide o oslobodenie od služby telu - od strašnej služby a či otroctva, ktoré by nakoniec zničilo celého človeka, spoločnosť a svet.

„Nech vezme svoj kríž a nasleduje ma.“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku